

Utslipp fra spredt bebyggelse – Siste runde

Utslipp av avløpsvann fra spredt bebyggelse er en betydelig forurensningskilde i mange kommuner. Slike utslipp bidrar samlet med en stadig større andel av forurensningen etter hvert som andre kilder reduseres.

Vanndirektivet tvinger frem tenking rundt hele nedbørfelt. Gjennom vannområdeutvalg møtes politikere, ofte ordførere, fra flere kommuner. Slik blir det felles ansvaret tydelig. Det som ikke skjer, eller skjer, i en kommune, får konsekvenser for vannkvaliteten i nabokommunen. Lokale forskrifter om utslipp fra spredt bebyggelse og om gebyrer for saksbehandling og kontroll av utslipp må på plass. Det samme må tiltaksplaner for opprydding.

Svært mange eiere av eiendommer, både helårsboliger og hytter med innlagt vann, som ikke er tilknyttet offentlig avløpsnett, vil måtte oppgradere sine private avløpsanlegg slik at de følger nye forskrifter og bidrar til å innfri felles miljømål for vannforekomstene. Mye vil måtte skje i løpet av kort tid, og for mange er fristen bare få år frem.

Kostnadene vil være betydelige. Bare i Akershus snakker man om samlede investeringer på 500 millioner kroner. Fire til fem tusen nye anlegg må bygges. Hver eiendom som må avvikle slamavskilleren og etablere nytt rensesystem, vil måtte

investere 100 000 kroner eller mer. Her ligger det utfordringer for huseiere og utstyrsleverandører og ikke minst for lokalpolitikerne og administrasjonen i kommunene.

Mange av huseierne det gjelder har så langt sluppet billig. Huseiere i områder med offentlige avløpsnett har betalt tilknytningsavgifter og tatt regningen med å rydde opp etter seg. Nå er det huseiere i spredt bebyggelse som må rydde opp. Investeringen er betydelig og sikkert en utfordring for mange. Men verdien av den aktuelle eiendommen øker når ordnet avløpsløsning kommer på plass. Dette kan være et argument overfor banken om man må dit for å ordne finansiering. Ved et eventuelt fremtidig salg vil verdien kunne realiseres samtidig som det klart vil være lettere å omsette en eiendom som har forskriftsmessig avløpsløsning, enn en som ikke har det.

Den tekniske kvaliteten på anleggstypene som det er aktuelt å installere, er normalt tilfredsstillende. Samtidig viser undersøkelser som er publisert i VANN her, og i nr 3 i år, at drift og vedlikehold er kritisk og må få større oppmerksomhet. Regelmessig tilsyn og service av kompetent personell er nødvendig dersom anleggene skal levere vann av tilfredsstillende kvalitet.

For å oppnå tilfredsstillende forhold

er det avgjørende at det brukes seriøse leverandører, som også tilbyr nødvendige serviceavtaler, og at kommunene følger opp med tilsyn og kontroll. Dette er en utfordring for mange kommuner, som mangler kvalifisert personell for slike oppgaver. Her må kommunepolitikerne ta den utfordringen det er å finansiere nødvendige tiltak, for eksempel øremerkede stillinger, samarbeidsordninger mellom flere kommuner eller innleie av kvalifisert personell. Dette kan finansieres gjennom forskriftspålagte gebyrer. Den første utfordringen de kommuneansatte møter vil imidlertid være å motivere et stort antall huseiere til å ta på seg byggherreoppgavene knyttet til nytt renseanlegg for eget utslipp.

I VANN nr 2 fra 1969 kan vi lese et foredrag skrevet av Cornelis Smits om "Fremtidig kloakktbygging i Norge". Smits var faglig leder av Avløpssambandet Nordre Øyeren (ANØ) og ellers en sen-

tral person i Vannforeningen. Han starter sitt foredrag med å beskrive en forordning vedtatt av bystyret i Paris i 1372 som påla alle som kastet ekskrementer og urin ut av vinduet mot gaten å rope "Gare l'eau", eller på norsk, "Se opp for vannet". Slik skulle de forbiPASSerende være advart slik at de skulle kunne søke dekning. Smits mente at forholdene i Norge i 1969 nok var annerledes, men på noen områder ikke stort bedre. Ved hjelp av innlagt vann, WC og avløpsledninger griset man i 1969 ikke lenger til gatene, men i stedet bekker og elver. Og det gjorde man anonymt og uten å si fra. Mens man i Paris i 1372 var individuelle griser som varslet, var man i Norge i 1969 tause kollektive griser i følge Smits. Det er vår forhåpning at man i Norge etter 2010 ikke ønsker å fortsette å være "tause kollektive griser".

Norsk vannforening

Vennskap
er en plante
som må vannes
ofte

Ordtak

Design, Petter Wang